

derunder Arbejdslønnen, som bestemt Betingelse for, at denne Told blev opretholdt. Det var altsaa en Situation, der var væsensforskellig fra den, der foreligger nu. Nu er Krisen almindelig, ikke alene indenfor Industrien, men indenfor Landbrug, Skibsfart, Handel, overalt. Nu er der ikke som den Gang Tale om bestemt at afgrænse et Par enkelte Fag som dem der skal hjælpes.

Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, at jeg udtalte mig, som jeg gjorde, angaaende Ejendomsskatterne, naar jeg dog havde været med til at gennemføre det begrænsede Grundskyldsforslag her i Rigsdagen, og anførte, at Grundskylden af dens ivrigste Forkæmpere anbefales dermed, at den giver Mulighed for Forøgelse af de faste Skatter. Ja, det er jo netop den Mulighed, Venstre har ryddet til Side, det er netop deri, Begrænsningen af Lovforslaget bestaar, som vi har sat som Betingelse for at gaa med til det.

Det ærede Medlem fremsatte en Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen. Denne maa jeg anbefale at stemme imod, fordi den tilsigter at rydde vort Forslag til Beslutning til Side, og fordi den alene nævner direkte Skatter, men ikke Takster, og hovedsagelig fordi den Bedring af Erhvervslivet, som det ærede Medlem i sin Dagsorden forlanger gennemført, efter hans Motivering skal gennemføres ved generel Toldforhøjelse, altsaa paa en Maade, vi ikke billiger. Derfor maa vi være imod denne Dagsorden.

Til det ærede Medlem Hr. Rode har jeg ikke stort at sige. Jeg kan ikke se, at det ærede Medlem paa nogen Maade svækkede de Betragtninger, jeg var fremkommet med. Det undrede mig, at han først sagde, at det var Gemeinplätze alt sammen, det var Ligegyldigheder med andre Ord, og saa alligevel bagefter deri fandt dels Ting, han maatte bekæmpe paa det heftigste, dels Ting han knæsatte og understregede paa en overordentlig stærk Maade. Saa ganske ligegyldigt og saa megen Gemeinplatz kan det vel altsaa ikke være. Jeg fastholder, at i Krisetider kan det være berettiget blot at kræve Balance i Statsvirksomhederne og se bort fra Forrentning, naar man kun derved er i Stand til at opnaa de Takstnedsættelser, der er ganske nødvendige for Erhvervslivet. Men der maa ikke deri lægges noget som helst om, at man, saa snart man er kommet ud over de ekstraordinære Tider, kan opgive Kravet om Forrentning.

Det ærede Medlem opfattede vor Stilling til de almindelige Nedsættelser af Udgifter som omfattende ogsaa Militærudgif-

terne, som en Overgang til en ny Politik i Forsvarssagen. Jeg vil nu bede det ærede Medlem komme ud af den Illusion, derom er der aldeles ikke Tale. Det er ikke nogen anden Politik end den, vi altid har fulgt i denne Sag.

Det ærede Medlem talte endelig om det uuhørte i at tilraade at stemme mod sit eget Forslag, fordi det er undergaaet en Ændring, som man finder ganske forvansket det. Det er ikke noget uuhørt, det er ganske ligefremt. Hvad der derimod er uuhørt — jeg mindes i alt Fald ikke noget Eksempel derpaa — det er, naar der af et Parti er stillet Forslag til Beslutning, saa ikke at give dette Parti Lejlighed til at stemme for Forslaget, som det er, og selv stille et nyt Forslag til Beslutning, men derimod at give det en Affattelse, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller maa vide hindrer os i at stemme derfor.

Til Slut vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Statsminister. Han opfattede min Henvisning til, at Regeringen maatte naturligvis have den fornødne Tid til denne Gennemgang af Udgiftslovene og af Budgetterne i det hele, derhen at det kunde sammenfattes i de Ord: tag bare god Tid. Nej; det sagde jeg ikke; jeg sagde, at vi maatte haabe og ønske, at Regeringen kunde fuldføre dette paa saa kort Tid som muligt, men at det i hvert Tilfælde maatte antages at kunne være afsluttet ved den Tid, da Finanslovsforslaget skal forelægges.

Den højtærede Minister spurgte om Dyrskuepræmierne. Ja, det er netop et af de Omraader, hvor man vil være i Stand til at ændre bestaaende Love med en Nedsættelse for Øje, og der har jo aldrig fra vor Side været rejst nogen som helst Indvending imod en saadan Nedsættelse, naar den var i Overensstemmelse med Nedsættelser paa andre Omraader; det er jo netop det, vi kræver.

Den højtærede Minister kom saa med en Række af sine sædvanlige Udtryk om, at vi vilde forøge Byrderne for de smaa Sparere og lette Byrderne for de store Formuebesiddere o. s. v., o. s. v. Alt dette tager jeg mig ganske overordentlig let. Forholdet er jo dette, at Danmark var saa vidt mig bekendt det eneste Land i Europa, som i Efterkrigstiden ikke forøgede Tolden paa Livsfornödenheder og ikke forøgede Tolden paa almindelige Forbrugsartikler, men udelukkende klarede sig med Luksustold. Det er saa langt fra, at denne Behjælpelse rammer os, at den tværtimod kan være egnet til at fremhæve — gennem